

PROLÓGUS

– Jó reggelt, Lilime! Kérsz egy kis croissant-t?

Clara anélkül, hogy kinyitná a szemét, élvezettel szívja be a friss kávéillatot. A puha ágyon heverészve adja át magát az egész testét betöltő kellemes érzésnek. Ma hétvége van. Máskülönben Ben biztosan nem kelt volna még fel, hogy végigcsinálja a szokásos reggeli rutint. Amúgy is baromi későn feküdtek le. Négy körül érhettek haza a kedvenc olasz éttermükből. Két üveg rozé és jó pár pohár Ramazzotti után, amit Beppo szokásos elbűvölő stílusában tukmált rájuk. Egyébként mindig ilyen volt, amikor nála ettek. És amikor a lépcsőházhoz értek, Ben, mintha mi sem lenne természetesebb, felkapta Clarát, majd felcipelte a másodikra. A lány hazafelé rögtönzött táncbemutatót tartott, így a lába szinte felmondta a szolgálatot.

A férfi óvatosan leteszi a tálcát, és leül a lány mellé az ágyra. Ajkával gyengéden végigsimítja a lány arcát.

– Igazából valami egész máshoz lenne kedvem – súgja Ben a fülébe.

Clara egyre éberebbé válik, ahogy Ben enyhén szúrós, rövid borostáját megérzi a dekoltázsán. És ahogy a férfi nagyon lassan végigcsúsztatja a száját a leheletvékony anyagon.

Imádja, amikor így ébreszti. Semmi sem adhat neki nagyobb biztonságot, mint ennek az erős férfitestnek a közelsége.

Aminek valahogy még sincs súlya. A jól ismert szagot sem érzi igazán. Ma valami megváltozott.

Mintha kábulatból ébredne, Clara zavartan nyitja ki a szemét. És egyszerre felocsúdik.

Máris idegennek érzi magát, csapdába esve egy számára ismeretlen időpillanatban.

Ekkor hirtelen megint ott lesz a brutális valóság: Ben sehol.

Ben már soha többé nem lesz itt.

Biztos megint álmodott. Pedig Clara már régóta nem álmodik. Két hónapja és öt napja nem is mosolyog – bár időről időre megpróbálja. Csak azért, hogy az anyja végre felhagyjon a fárasztó abajgatással. Ha újra a régi Clara volna, talán az anyja is hamarabb magára hagyná.

Igen, magára hagyva...

Pontosan ez az, amit érez, amióta szeretett Benje azon a januári napon az erkélyről a halálba zuhant.

Magára hagyta őt. Egyedül. Egyedül a gondolatokkal, amelyek mint túlméretezett árnyékok kísértik Clarát. Különösen éjszaka. Ilyenkor folyton nyugtalan, álomtalan

alvásból riad fel. Az alvás és az ébrenlét között egyetlen békés másodperc mutatkozik, amikor Clara úgy érzi, hogy újra a régi.

Mielőtt Ben meghalt, Clara független, magabiztos nő volt. Kevésbé romantikus és szentimentális, mint a legtöbb barátnője. Ám éppen ez a racionalitás és erő nyűgözte le Bent az első naptól kezdve. A világról alkotott képük ugyan jobban nem is különbözhetett volna, együtt mégis tökéletes harmóniában voltak, akár egy festmény két ideális alakja. Egymás erős támaszai lehettek.

Ha összetűztek, rövid idő után újra visszataláltak egymáshoz. Először egy-egy bártortalanul elejtett szóval, hogy legyőzzék a büszkeségüket, majd apró mozdulatokkal, amelyek testi vágyat gerjesztettek bennük. Ezt általában egy jó kis kergetőzés követte a hangulatos kétszobás lakásban, míg végül Clara kimerülve zuhant Ben karjába. Ilyenkor a férfinak elég volt úgy tennie, mintha a bordáit böködve csiklandozná, a lány máris sikoltozni kezdett a pániktól és az elragadtatástól. Amikor végül a szájával a lány felé közeledett, karcsú nyakát közvetlenül a fülcimpája alatt gyengéden megcsókolta, szerelmes szavakat suttozva neki. Ilyenkor egészen halkán Lilimének szólította. Csak Clara ismerte ennek a beczésnek a legmélyebb jelentését. A lány zölden fénylő szeme minden alkalommal felcsillant, ahogy szótlánul szeretkeztek.

Több mint három év után is olyan közel álltak egymáshoz, mintha ifjú házaspár lennének.

De nem azon az éjszakán, amikor ez megtörtént. Az egyik bántó szó követte a másikat. Clara utólag bármit megtenne azért, ha vissza tudná vonni ezeket a szemrehányó kifejezéseket.

Még mindig a fülében cseng az ajtócsapódás zaja, amikor Ben dühtől remegve elhagyta a lakást. Ez volt az első és utolsó alkalom, hogy a férfi nem mondta meg, hová megy.

Ha arra gondol, mennyire megkönnyebbült, hogy egyedül maradt, ráadásul a legjobb barátnőjének, Katjának végre bepanaszolhatja Bent, aki annak ellenére, hogy harminckét éves, néha túlságosan éretlen és felelőtlen... A büntudat még mindig olyan erős, mintha sav marná szét az egész testét.

És bár Katjával megállapították, hogy egyszer nem ártana neki is megleckéztetni Bent, és a lányra egyáltalán nem jellemző módon egész éjszakára lelépni, egy pillanatra sem tudta levenni a szemét a mobiltelefonjáról. Bentől azonban nem érkezett semmi. Pedig állandóan üzeneteket írkált neki. Akkor is, ha csak szünetet tartottak két egyetemi előadás között, vagy az együttesével turnéra ment épp, esetleg amikor Carsten haverjánál ragadt... Ennek persze az is oka volt, hogy a srác próbálta kerülni a konfliktusokat Clarával. Biztos, ami biztos, mindig küldött néhány engesztelő szót Lilimének. Vagy egyszerűen csak egy hangjelzést.

Amikor először találkoztak a Cheersben, Clara nagyon távolságtartó volt vele, mivel rengeteg pletyka keringett Ben Runge nőügyeiről. A fiú minden lüneburgi szépségnek elcsavarja a fejét. Ben azonban kitartó SMS-eivel fáradhatatlanul próbálta meggyőzni, hogy neki egyedül Clara kell. Ezért, valahányszor a lányra gondolt, megcsörgette a mobilját egy pillanatra. Ezzel jelzést küldött, hogy szereti.

Azóta a szörnyű éjszaka óta azonban Clarához nem érkezik egyetlen jelzés vagy üzenet sem.

Ben azóta nem jelentkezik.

Most már örökre néma marad.

CLARA

Clara ideges. A gyászidő most már hivatalosan is lejárt, ma van az első munkanapja Ben temetése óta.

Az orvos ugyan felajánlotta, hogy kiírja még egy hét betegszabadságra, Clarának azonban fontos, hogy kialakuljon a hétköznapi rutin, minden menjen a régi kerékvágásban. Úgy érzi, nem bír továbbra is álmatlanul forgolódni egész éjszaka, majd ágyban tölteni a teljes délelőttöt anélkül, hogy igazán kipihenhetné magát. Legfőképp egy romlott, száraz kenyérdarabnak érzi magát. Ha az anyja nem kényszerítené arra, hogy minden délután egy rövidet sétáljon, talán el se merte volna hagyni a lakást.

Amikor először ment egyedül vásárolni, hogy feltöltse a zacskósleves-készletét, Clara úgy érezte, a fájdalom szinte kiül az arcára. A pénztáros képtelen volt a szemébe nézni. Clara leírhatatlan késztetést érzett, hogy világba kiált: Igen, a barátom meghalt, és senki sem tudja, miért.

Persze van néhány fogódzkodó, amelybe belekapaszkozhat, vannak, akik erőt adnak neki, vagy legalábbis

nem okoznak újabb bánatot. Niklas, a főnöke például minden héten felhívja, a hogyléte felől érdeklődik, majd biztosítja arról, hogy a munkája miatt nem kell aggódnia. Kolléganője, Antje mindent elintéz, miközben hangsúlyozza, Clara az ügynökség legjobb grafikusja. Ezt senki sem vitatja.

Clara tudja, hogy Antje nem igazán érzi jól magát a reklámparban, sosem értette, hogyan tud ennyire belefeledkezni a munkájába. Közben Clara kénytelen beismerni magának, hogy túl sok estét töltött egyedül az irodájában, ahelyett, hogy otthon bepackolta volna magát Bennel, vagy egyszerűen csak együtt ünnepelte volna vele az életet. Folyton tökéletes munkára törekedett, egy hányaveti terv helyett két kiváló változatot szeretett volna mutatni az ügyfélnek. És az jelentette számára a legnagyobb boldogságot, ha a megrendelő végül a kedvence mellett döntött. Clara azonban ekkor sem szállt el. Egy darabig fürdőzött a sikerében, aztán folytatta a kemény munkát.

Alapvetően eléggé magamnak való vagyok, véli Clara, és amikor a munkámnak szentelem magam, senki sem zavarhat meg. Órákra le tudok menni alfabá. Ez most elérhetetlennek tűnik, mert a valóság jelenleg nem enged ebbe a másik, gyönyörű világba.

Clara reménykedik, hogy a munka majd jót tesz neki. Az irodában nincs mese, muszáj összeszednie magát, nem merenghet órákig, hogy vajon mi játszódott le Benben azon a bizonyos éjszakán, és ő hogyan élheti túl ezt az egé-

szet nélküle. Azóta sem tudja, mi történt valójában. Ám amikor Clara csupán néhány percre megfélekedezik Benről és a haláláról, azonnal elfogja a bűntudat.

Amikor a hétvégén egy rövid sétát tett Lisbethtel, a nagymamájával a lüneburgi szanatórium kertjében, gyorsan elköszönt, mert úgy érezte, muszáj hazarohannia, hogy megnézze a fényképeket. Szinte rettegett, hogy elfelejti Ben arcát, az emlékeit. És ha úgy érezte, valamire nem emlékszik élesen, azt kétségbeesetten megpróbálta felidézni, a múltját mindenestül visszaszerezni. Amikor a nagy rohanás után – amikor már az oldala is szúrt – végre hazaért, az összes albumot lerángatta a polcra, egyenként felcsapta őket, és a legszebb képeket kiválogatva egymás mellé rakosgatta a padlón.

Lehet, hogy ki kéne tennie egy fotót Benről az irodában az íróasztalára. Mondjuk egy olyat, ahol olyan ravasz mosollyal néz, amelyiken olyan sármos? Vajon mit szólnának a kollégák? Clara a temetés óta nem is találkozott velük.

Nem, elege van ebből a furcsa érzésből, mintha lépés lenne, vagy ilyesmi. Nem akarja feleslegesen zavarba hozni a többieket.

De nem is az ismerősök kínos részvétnyilvánítása a legrosszabb. Inkább minden kimondatlan szó, azok sokkal jobban súlyosbítják a helyzetet.

Az anyja szomszédja is, fogta magát, szó nélkül felpattant, majd kiviharzott a konyhából, amikor Clara előzetes bejelentés nélkül megjelent otthon.

Az ügynökségnél viszont mindenki tudja, hogy ma van az első munkanapja. Remélhetőleg minden rendben lesz, imádkozik Clara, és kinyitja a Lüneburg ipari negyedében tündöklő irodaépület hatalmas üvegajtáját. Túlságosan korán érkezett, hogy egy kicsit szokja az irodát.

A liftből kilépve érzi, milyen ideges, pláne, hogy a folyosó ma különösen csendesnek és kihaltnak bizonyul. Még Viola, a recepciósnő sem érkezett meg.

Clara csodálkozik, hogy az irodája ajtaját zárva találja. Talán az agya már annyira elsorvadt, hogy hétfőnek nézte a vasárnapot?

Niklas puccos Spider kabriója viszont már ott áll a bejárati ajtó előtt. Így a főnökének biztosan a közelben kell lennie. De mivel az ő ajtaja is zárva, Clara úgy dönt, majd később köszön be hozzá.

– Meglepetés! – Ahogy Clara újra lenyomja az ajtókilincset, fura, hangos kiáltásokra lesz figyelmes.

A csapat félkör alakban áll az íróasztala körül, és várakozóan tekint rá. Mac gépe fölött egy transzparens lóg, „Isten hozott!” felirattal. Az asztalon pedig egy nagy üvegváza fogadja, benne színes tavaszi csokorral.

Mielőtt Clara bármit is mondhatna, Niklas veszi át a szót.

– Ahogy látom, sikerült a kora reggeli meglepetés. Helló, Clara! – Torkát köszörülve megrendülten körülnéz.
– Nos, örülünk, hogy visszatértél. És mivel elég régóta ismerlek ahhoz, hogy tudjam, ki nem állhatod, ha a közép-

pontban kell lenned, nem kezdenék bele nagy beszédbe. Csak annyit akarok mondani: mindannyian nagyon örülünk neked. Szóval, emberek, gyerünk, munkára!

A csapat kicsit tapsol, majd mindenki megy a maga dolgára. Egyedül Antje lép oda Clarához, hogy üdvözlésképpen gyorsan megölelje. Clara meghatódik. Alig tudja elfojtani a könnyeit.

– Köszönöm – suttogja halkán.

Antje erre tágra nyílt szemmel néz rá, és úgy vágja rá:

– Hé, mit is?

Clara megvonja a vállát, és elmosolyodik. Hetek óta ez az első mosolya.

SVEN

Bár mégis ágyban maradtam volna! Sven már bánja, hogy ilyen korán kelt, amikor a Landungsbrücke felé tartó zsúfolt metrószerelvényen a szemközt ülő utastárs fokhagymaszaga elrontja a mandulával kevert, tejhabbal ízesített kávéja után érzett kellemes ízt a szájában. A kövér férfi annál intenzívebben löki az állott levegőbe a penetráns bűzt, minél harsányabban akarja túlharsogni a kollégáját. Svent legjobban a saját hanyagsága bosszantja, hogy már vagy tíz hete nem sikerült megjavítania a versenybiciklijét. Erre nem is igen talál mentséget, legfeljebb néhány gyenge magyarázatot. A jelentős mennyiségű alkohol, a szépnek nem mondható nőügyei, az egyre kevésbé motiváló impulzusok nemigen segítik azt a bizonyos belső hajtóerőt.

Pedig Sven mindig is szerencsés fickónak tartotta magát. Ám az elmúlt három évben valahogy nem alakultak jól a dolgai. A gazdasági rovat szerkesztőjeként ugyan sok elismerést kapott a környezetétől, de egy idő után már senkit sem tudott lenyűgözni a nagy cégek vezetőivel készített

szokásos interjúival. Legkevésbé saját magát. A szerkesztőségi megbeszéléseken rendre elkalandoznak a gondolatai, ahelyett, hogy ütős és ragyogóan felvezetett témajavaslatokkal vagy hozzászólásokkal nyűgöznék le a két főszerkesztőt, illetve a kollégáit.

De hát mi történt vele?

Közgazdasági tanulmányai kezdetén tele volt lelkesedéssel és ötletekkel. Politikai téren is aktívan tevékenykedett, számtalan barátja volt, mindennap sportolt, imádott kint lenni, és beszívni a kikötő friss levegőjét – még hozzá kora reggel, amikor a legtöbb altonai még az ágyában húzta a lóbőrt.

Vajon a letargiájának köze van a szakításához Fionával? Ám Sven nem igazán akart a két dolog között összefüggést találni. Ugyanis akkor be kellene ismernie, hogy tehetetlen a problémáival szemben. Inkább azt mondogatja magának, hogy nem ő volt az igazi. Hiába telt el annyi idő, még mindig tisztán él benne a kép, ahogy a lány a Mini Cooperére támaszkodik, ahogy két karját egy idegen férfi teste köré fonva csókolózik.

Meglehet, annyira dühös saját magára, hogy emiatt képtelen pontot tenni ennek a fejezetnek a végére. Ehelyett folyton azt kérdezzeti magától, miért nem volt annyi vér a pucájában, hogy a bicáját a sarokba vágva kettőjük közé álljon. Hogy világossá tegye az előtt a seggfej előtt, kihez is tartozik Fiona.

De lehet, hogy már korábban elszúrta. Fionának minden bizonnyal igaza volt, amikor folyton azt nehezményezte, hogy a férfi soha nem képes kimutatni, mit jelent neki valójában. A kolléganője, Hilke is egyfolytában azt fejtegette, az idegen csupán ürügyet szolgáltatott arra, hogy Fiona végre elköltözhessen a közös lakásukból.

Sven nagyon kedveli Hilkét, igazi bizalmasa, de ha nem muszáj, ezt soha nem vallaná be neki. Számára ő az a nővér vagy hűg, aki a valóságban soha nem adatott meg neki. A kolléganője még nem okozott neki csalódást az együtt töltött évek alatt. Volt, hogy megbántotta, igen, de soha nem rossz szándékkal, legfeljebb azért, mert nyílt és már-már naiv hozzáállásával egyszerűen nem tudta megállni, hogy ne vágja azonnal, kertelés nélkül a fejéhez mindazt, amit gondol. Amióta a hatodik emeleti irodán osztoznak, nem telik el úgy hét, hogy a kijelentéseivel ne gondolkodtatná el őt. Veszületett tehetsége van ahhoz, hogy mindig a fején találja a szöveget.

– Azért vagy ilyen rossz hangulatban, mert hiányzik az életedből a jó szex – hangzott el épp az előző hétfőn, amikor Sven valami e-mail miatt szitkozódott. – Ha a drága idődet a következő hétvégén is a hülye céheddel töltöd az interneten, nem foglak többé szeretni!

Svennek ezen mosolyognia kellett. Hilke egészen zavarba jött, amint elhagyta száját ez a merész mondat. Jól tudta, hogy ezúttal kicsit messzire merészkedett. Nem

azért, mert a „World of Warcraft” számítógépes játékkal kapcsolatban szívatta, és ezzel gyenge pontra tapintott. Inkább a bizalmas szavai miatt. Sven megköszöri a torkát, és sietve motyogott valamit arról, hogy a következő szombaton úgysem lesz rá ideje, mert sürgősen be kell ugrania az apjához.

Már csak emiatt is okos dolog lenne végre rendbe tenni a biciklijét, vagy legalább elvinni egy szervizbe, véli Sven, miközben még inkább beletemetkezik az újságjába, amelynek a tartalma a legkevésbé sem érdekli.

Bár márciushoz képest egészen enyhe az idő, továbbra is hordja a régi barna bőrkesztyűt, hogy ne kelljen puszta kézzel megfognia a kapaszkodókat, amelyeket mások már összefogdostak előtte. Undorodik ettől a szűkös szorongástól az ajtók közt. Amikor kiszáll, úgy dönt, hogy megszabadul az időközben kihűlt kávéjától.

Hétről hétre, főleg hétfő reggelenként, egyre jobban tudatosul benne, mennyire nyomorúságosnak tartja a jelenlegi életét. Amikor Hilke majd vidáman köszönti és a hétvégéről faggatja, muszáj lesz kitalálnia valamit, amivel elterelheti a figyelmét arról, hogy megint elcseszte. Már megint nem sikerült semmi olyat csinálnia, amit eltervezett. Nem javította meg a tönkrement váltót, nem ment el kocogni, de még a kocsmába sem ugrott be sörözni Bernd haverjával. Az apjával sem találkozott. Mivel egyszerűen fogalma sincs, miről beszélhetne vele.

Ahogy Sven leszáll a metróról, és a kiadó felé bak-
tat, többször is mélyen beszívja a levegőt, kifújja, ki és be,
mintha így akarná megszabadítani a testét mindattól a
felesleges áporodott levegőtől, amit a mellé simuló ingá-
zóknak köszönhet. Valaminek muszáj változnia, gondolja
Sven, hogy végre újra élő embernek érezhesse magát. De
fogalma sincs, hogyan csinálja.

CLARA

Csak, amikor este már az ágyában fekszik, és az első munkanapján töpreng, akkor jön rá, hogy Niklas aznap reggel azt tette, ami az egyetlen helyes dolog volt egy ilyen helyzetben. Azzal, hogy ilyen szeretetteljesen köszöntötte, sokkal könnyebbé vált az újrakezdés. Amikor elképzelte, hogy mindenki egyenként, lehunytt szemmel, némán be-slattyog az irodájába, az egyenesen szörnyű volt.

Clara úgy érzi, mosolyognia kell. Korábban mennyit törte magát, hogy a főnökével finoman közölje, a férfi nem egy kreatív elme, bár az ügyfelekkel minden kétséget kizárva jól bánt. Ám ma ez vitathatatlanul jó ötlet volt tőle.

Clara úgy érzi, kellemesen kimerült. Az ismert rutinkat is újra meg kell szokni. Hosszú idő óta először alig várja, hogy végre lefeküdjön aludni. Hirtelen azonban erős késztetést érez arra, hogy beszéljen valakivel. A nagyanyját már túl késő felhívni. Katjával pedig annyira belemerülnek a csevegésbe, hogy sose hagyják abba.

Korábban mindent Bennel beszélt meg. Milyen szívesen mesélne neki most is a napjáról! A mai nap megmutatta, hogy valóban szükség van rá az ügynökségnél. Másnap reggelre máris egyeztetett egy fontos megbízással kapcsolatos megbeszélést. És valahogy jó érzés újra normálisnak lenni.

Clara nem töpreng tovább, egyszer csak a telefonjáért nyúl, felegyenesedik, és miközben a szíve hevesen ver, remegő ujjakkal egy SMS-t pötyög be Bennek.

Drágám! Merre vagy, hogy vagy? Minden másodpercben hiányzol, de ma nevettem először újra. Örök szerelemmel, ate Liliméd

Clara nagyot kortyol az esti gyümölcssteájából, elégedetten bólint, és megnyomja a Küldés gombot.

SVEN

Ez aztán a pofára esés!

Sven még mindig megkövülten ül a Német Gazdaságkutató Intézet legújabb tanulmányáról szóló cikke előtt, amit a főszerkesztő szó nélkül hajított nemrég az íróasztalára.

Megszokta, hogy a szövegei nagyobb változtatások nélkül mennek át. Mivel általában tartja magát a szerkesztőségig megbeszéltekhez, a tartalmi elemeket többnyire anélkül hagyják jóvá, hogy másodszor vagy harmadszor is át kellene dolgoznia. Ezt a szöveget azonban a jelek szerint teljesen előlről kell kezdenie, pedig mindjárt itt a lapzárta.

„Érdekes írás. De hiányzik a fókusz! s.k. bre”, írta oda a végére Walter Breiding, előtte azonban nem mulasztotta el mind a hat nyomtatott oldalt keresztbe áthúzni.

Ilyen még sosem történt Svennel. Még a hannoveri *Allgemeinénál* töltött gyakornoki ideje alatt sem. Sőt, a londoni *News of the World* magazinnál sem. De még mielőtt

hangosan szidni kezdené Breidinget Hilkének, rájön, hogy ezúttal tényleg szart írt.

A szövegben éppen annyira kevés a lendület, mint abban a listában, amit előző este kezdett el írni otthon egy üveg Barolo társaságában. Hilke ötlete volt, hogy írja le, milyen konkrét életcéljai vannak a következő néhány évre. Hilke esküszik erre a módszerre. Sven azonban nem igazán jutott egyről a kettőre, inkább újra és újra visszatért a cikkéhez.

Most azonban be kell ismernie, hogy az alapos utána-járás hiánya miatt a cikk fókuszába a valóság helyett a saját érveit helyezte. És ez sajnos annyira feltűnő lett, hogy Breiding kénytelen volt a fejéhez vágni a szöveget.

– Hadd találjam ki – mosolyodik el Hilke –, túl unalmas, hiányzik belőle valami? – Ezzel a tipikus Breiding-kli-sével jelezte, hogy bár fel sem nézett a képernyőről, tisztán fogta a főnök belépőjét.

– Nem – feleli Sven fájdalmas hangon. – Azt hiszem, leginkább a főfogás hiányzik neki.

– Hadd lássam! – Hilke átfutja a lapokat, és szomorúan konstatálja: – Ez valóban éjszakai műszaknak tűnik. Segítsek?

– Ha éjfélig nem jut eszembe semmi érdemleges, felhívlak – feleli Sven, a jobb szája sarkát beszívva.

– Ó, igen, ennek Martin biztosan nagyon fog örülni – válaszolja ironikusan Hilke.

– Ne aggódj! A házasságotat természetesen sosem veszélyeztetném.

– Ó, ilyen gyorsan azért nem kerül veszélybe, ezt te is tudod! – mondja Hilke némi büszkeséggel a hangjában.

– Igen, és folyton azon töprengek, hogy a fenébe működhet még ennyi év után is... – Sven nem akarja, hogy úgy tűnjön, irigykedik. De tényleg fel nem foghatja.

– A szerelem a varázsszó. SZ-E-R-E-L-E-M. Bár neked erről fogalmad sincs.

S noha Hilke biztosan nem gondolja komolyan, Sven mégis enyhe szúrást érez. De erről inkább hallgat.

– Tehát, ha szerelmi ügyben vagy bármi másban sürgős segítségre lenne szükséged, hívj nyugodtan! Egyébként holnap találkozunk.

– Igen, köszönöm. Kellemes estét!

Már éjfél is elmúlt, és Sven csak ül a számítógépe előtt. Ha nem jön a takarítónő, valószínűleg egy centit sem mozdul. Bár ő is csak egyszerűen körbeporszívózta, és csendben kiürítette a papírkosarat.

A képernyőjén azonban továbbra sincs semmi változás. Sven egyszerűen semmi motivációt nem érez, hogy újrakezdje a szöveget. Ehelyett ül a székén, a HafenCity-vel szemközt, ahol, mint mindig, most is javában folyik az építkezés, és hagyja, hogy a gondolatai elkalandozzanak. Kellemetlen érzés járja át a tarkójánál. Valahol a lapoc-

kája felett, elviselhető, de mégis kellemetlen fájdalom nyilall belé.

Odakint már sötét van, komoly arca visszatükröződik az ablaküvegen. Sven nem igazán tudja eldönteni, mit gondoljon arról, amit a tükörben lát. A jelenlegi kondícióját leszámítva a testével aránylag ki van békülve. De az arcáról nem tudja, mit gondoljon. Olyan átlagos, visszataszító-nak éppenséggel nem mondható, de nem is különösebben vonzó. Az eddigi barátnőinek leginkább a szeme tetszett. Az édesanyjától örökölte. Állítólag neki ugyanilyen halványkék szeme volt. Sven alig múlt négyéves, amikor meghalt, és most azon tűnődik, vajon mit örökölt még tőle.

Fiona mindig azt mondta, a tekintetéből egy husky jégkék pillantása árad, szinte fenyegető ez az árnyalat, de nagyon szép. A lány szexinek találta a férfi tekintetét. Sven bár örül a bóknak, ahogy máskor, ezt most sem sikerül igazán kimutatnia.

Sven most inkább fakónak tűnik önmaga előtt, mintha egy élettelen alak arcába nézne. A haja is elvékonyodott. Most, negyvenkét évesen életében először érzi magát öregnek. Vajon egy feleség vagy akár egy család változtatna-e ezen?, tűnődik Sven. De gyorsan emlékeztetnie kell magát, hogy nem szabad engednie a romantikus fantáziálásnak. Előbb-utóbb úgyis csalódnia kell bennük.

Az ő világában eddig nem volt helye tartós szerelemnek. És nem is lesz, erről Sven meg van győződve. Fionával

mondjuk el tudta volna képzelni a közös jövőt. De bizonyára mellette is eljött volna a nap, amikor az egymás iránti rajongás szépsége titkon és visszavonhatatlanul semmivé foszlik. Az embert nem arra teremtették, hogy egész életét egyetlen személy mellett töltsse. Még akkor sem, ha a giccses filmek és könyvek fáradhatatlanul az ellenkezőjét sulykolják belénk.

Sven már épp azon van, hogy mégis befejezi az életcél-listáját, amikor jelez a telefonja. A zsebébe nyúl, hogy megnézze, ki küld neki ilyen későn SMS-t. Arra gondol, biztosan Hilke lök át néhány bátorító szót, mielőtt ágyba bújlik a férjével. Érzi, mennyire irigyli ezt a kapcsolatot.

Ám amikor elolvassa a szöveget, rájön, hogy az SMS sajnos nem neki szól. Semmi kétség, valami reménytelenül romantikus alak elírta a számot. Az üzenet mindenestre világos Sven számára: a szerelem teljesen az agyára megy az embernek. Ha hiányzik az életéből a szerelem, akkor meg besavanyodik, és unalmassá válik.